

Arrest

nr. 224 842 van 12 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. VAN LEEMPUTTEN
Marie-Joselaan 90
2600 Berchem

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. VAN LEEMPUTTEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp X, in X. U ging hier acht jaar naar school en volgde naderhand een cursus wegenbouw. Uw vader was werkzaam in de wegenbouw in Afghanistan, en u vervoegde hem hier in 2006. U werkte voor een aantal lokale bedrijven, maar kwam uiteindelijk terecht op een Amerikaanse basis in X, waar u voor een aannemer werkte. Later werkte u op een andere basis voor een andere aannemer in de provincie Helmand. U hielp hier onder andere bij het leasen van een aantal voertuigen.

In 2014 werd er bij u thuis een dreigbrief afgeleverd vanwege ene O.H., vermoedelijk een lid van het gelijknamige aan de taliban gelieerde netwerk, waarin u gevraagd werd te stoppen te werken voor de buitenlanders. U deed dit ook, en keerde terug naar huis. Een half jaar later kreeg u evenwel een tweede brief, waarin erkend werd dat u gestopt was, maar gevraagd werd dat u zich zou aansluiten bij de groepering, onder doodsb bedreiging. U was hier danig door van streek, verbleef naderhand steeds bij vrienden in Rawalpindi en Kabul, en bezocht uw thuis slechts heimelijk. U werkte naderhand met tussenpozen als taxichauffeur in de regio van Peshawar en Rawalpindi. De stres veroorzaakt door de brieven bleef evenwel op u wegen, en u besloot daarom in 2018 het land te verlaten. U reisde op legale wijze naar Iran, en ging dan op illegale wijze verder naar Europa.

U vertrok uit Pakistan op 5 juli 2018, en kwam aan in België op 23 oktober 2018, waar u ook om internationale bescherming verzocht op 9 november 2018. Ter staving van uw relaas legt u voor: een Pakistaanse identiteitskaart, en kopieën van een Pakistaans paspoort, een geboorteakte, de identiteitskaart en paspoort van uw moeder, een huwelijksakte, de identiteitskaart en geboorteakte van uw vrouw, de geboorteakte van uw kind, documentatie omtrent uw werk in Afghanistan, en twee dreigbrieven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u te vrezen zou hebben voor het Haqqani-netwerk, die u in 2014 twee dreigbrieven stuurden. U bent er evenwel niet in geslaagd om hiervoor een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

*Er dient **in hoofdorde** namelijk vastgesteld te worden dat uw vrees maar weinig actueel lijkt te zijn. U verklaart dat u in 2014 twee dreigbrieven mocht ontvangen. De eerste riep u op om te stoppen te werken voor de Amerikanen, wat u meteen ook deed. De tweede brief erkende dat u gedaan had wat ze vroegen, maar vroeg bijkomend dat u zich zou aansluiten om de schade goed te maken. Deze brief vermeldde evenwel vermeldde geen contactinformatie of iets dergelijks (CGVS p. 10, 11). U verklaart ook dat u of uw familieleden naderhand op geen enkele manier meer gecontacteerd werden door de afzenders van de brieven; er waren geen andere brieven meer, niemand die u een boodschap doorgaf, en geen bezoeken aan uw adres (CGVS p. 11, 12). Zelfs als uw verklaringen voor waar en de brieven voor echt worden genomen (zie hierover echter infra), dient daarom vastgesteld te worden dat de dreiging tegen u met zeer hoge mate van waarschijnlijkheid is uitgedoofd. U deed wat gevraagd werd in de eerste brief, en er is vijf jaar lang geen gevolg meer gegeven aan de vraag om u aan te sluiten uit de volgende brief. Er is geen contact meer met u genomen, terwijl dat nochtans noodzakelijk geweest zou zijn gezien het gebrek aan contactinformatie in de tweede dreigbrief. U verklaart dan wel dat u al die tijd in angst leefde, maar gezien bovenstaande vaststelling lijkt deze voorgehouden vrees ongegrond, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11, 12).*

***Bovendien** kunnen er ook elementen aangestipt worden die de aannemelijkheid van de door u voorgehouden vrees ondermijnen. **Ten eerste**, los van de gegrondheid van uw vrees, is het maar weinig aannemelijk dat als u werkelijk vreesde voor uw leven, u na het ontvangen van de brieven nog vier jaar lang in uw eigen land en Afghanistan zou blijven. Gevraagd waarom u pas in 2018 besloot om naar Europa te komen om internationale bescherming te verzoeken, kan u ook geen specifieke reden of incident aanstippen (CGVS p. 12). Nochtans kan verwacht worden van iemand die voor zijn leven vreest in eigen land dat hij zich zo snel mogelijk zou proberen verschaffen van internationale bescherming, in plaats van vier jaar lang te talmen. Dat u dit niet deed, ondermijnt de aannemelijkheid van de door u voorgehouden vrees danig.*

Er zijn **ten tweede** elementen in de door u voorgelegde dreigbrieven (document 9) die doen twifelen aan de echtheid ervan. Zo ondertekende de afzender van beide brieven met "O.H.", geschreven in het Latijnse alfabet. Het is uiterst vreemd dat iemand die zich in de brief beklagt over de aanwezigheid van buitenlanders, zich zou bedienen van een buitenlands alfabet. Eén van de brieven is ook voorzien van een datum volgens de Gregoriaanse kalender, in plaats van bijvoorbeeld de Islamitische of Perzische. U werd hier ook op gewezen gedurende het gehoor, maar kon enkel beweren dat het niet zou gaan om vervalsingen (CGVS p. 13). Nochtans wijzen deze twee zaken in die richting.

Ten derde kan u ook geen bijzondere skills, kennis, of iets dergelijk aanstippen welke u een interessante aanwinst voor het netwerk zouden maken, wat maar weinig waarschijnlijk maakt dat ze er gebrand op zouden zijn u ten allen prijzen bij het netwerk te doen aansluiten (CGVS p. 11).

Ten vierde valt het ook op dat u verklaart dat u op geen enkel moment geprobeerd hebt om u te beroepen op bescherming in uw thuisland, of om het probleem aldaar op te lossen. U zou met niemand gepraat hebben over de brieven, noch aangifte hebben gedaan bij de politie (CGVS p. 10). U verklaarde nochtans dat u zeer te lijden had onder de dreigementen, en het is daarom zeer vreemd dat u geen pogingen deed om ze op deze manier te neutraliseren. Dit doet twifelen aan de echtheid van de door u voorgehouden vrees.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 13). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Dat u per se naar België zou willen komen hebben louter omdat u eens een vriendelijke Belg als supervisor had op het werk (CGVS p. 9, 13), is geen relevante tegenwerping.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat

veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffers, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 mei 2019 een schending aan van "artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet", "van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verzoeker wijst erop dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt, namelijk in België waar hij op 9 november 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoeker verwijst naar de twee dreigbrieven, de verschillende dreigtelefoons en de zoektocht door vreemden naar verzoeker. Hij stelt dat het duidelijk is dat hij "een vrees koestert t.a.v. het Haqqani netwerk dat hem in het vizier heeft vanwege zijn tewerkstelling voor de NATO (dewelke gelinkt wordt aan de Verenigde Staten van Amerika)".

Verzoeker betoogt dat het gegeven dat hij de dreigbrieven reeds in 2014 ontving, doch pas in 2018 zijn land ontvluchtte, geen enkele invloed heeft op de gegrondheid of de aannemelijkheid van zijn vrees, "daar hij zo lang mogelijk heeft getracht met de vrees voor vervolging om te gaan in zijn eigen land door onder te duiken totdat het hem te veel werd en hij ervoor koos definitief te vluchten voor de constante dreiging van het Haqqani netwerk.". Hij stelt bovendien dat hij "trachtte zo lang mogelijk zo dicht mogelijk bij zijn vrouw en kinderen te blijven, minstens in hun nabijheid".

Waar volgens het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen het gebruik van het Latijnse alfabet en het gebruik van een datum volgens de Gregoriaanse kalender aantonen dat deze dreigbrieven vervalst zijn omdat een streng Islamitische beweging zoals het Haqqani netwerk (die een antiwesters discours aanhangt) geen dergelijke westerse schrijfwijzen zou hanteren, meent verzoeker dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de echtheid van de dreigbrieven niet vaststaat. Verzoeker wijst *“op het feit dat de Taliban rekruteert uit de bevolking die het laagst geëduceerd is en het minst intellectueel”* en dat velen van hen totaal ongeletterd zijn wat betreft de religieuze Islam. Verzoeker vervolgt dat zij vaak niet zijn *“afgestudeerd aan de Islamic Madrassa (Islamitische school)”* en louter worden *“geïndoctrineerd met bepaalde aspecten van de Islam en vooral een doordrongen haat ten aanzien van “het Westen”.* Verzoeker betoogt dat de westerse elementen in deze dreigbrief dus perfect te verantwoorden zijn en merkt bovendien op dat *“in de regio van verzoeker (Khyber Pakhtunkhwa) de bevolking niet het klassieke Pashtoe hanteert als geschreven voertaal en daardoor invloeden van het Urdu en het Engels geregeld binnensijpelen als het waren.”.*

Waar het CGVS de afwezigheid van bijzondere skills, kennis of iets dergelijks aanhaalt, welke verzoeker een interessante aanwinst voor het netwerk zouden maken, betoogt verzoeker dat het twijfelachtig is dat *“een terreurnetwerk als Haqqani louter rationeel en objectief zou rekruteren met het oog op waardecreatie”.* Verzoeker stelt dat het bij dergelijke terreurgroepen ook louter gaat om de macht van het getal. Bovendien wijst verzoeker erop dat hij wel degelijk over de nodige skills beschikte inzake wegebouw en inzake de uitbouw van een professioneel leasingkantoor.

Verzoeker wijst op de algemene toestand in Pakistan en meent dat de vrees voor de taliban redelijk is. Verzoeker verwijst naar het *“huidige reisadvies dd. 22.05.2019 (laatst gewijzigd op 29.04.2019) van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken”.* Hij haalt tevens de aanslag van 1 december 2017 in de universiteit van Peshawar aan, welke 13 doden met zich meebracht. Verder verwijst hij naar *“[v]erschillende aanslagen in 2018 in Pakistan en in de streek van verzoeker in het bijzonder waarbij meteen opvalt dat zoals verzoek ook aangaf politiediensten vaak in het vizier lopen van de aanslagen.”* (*“https://en.wikipedia.org/wiki/Terrorist_incidents_in_Pakistan_in_2018”*).

Verzoeker voert aan dat zijn vrees actueel is. Hij stelt dat het Haqqani netwerk vandaag de dag nog steeds een zeer machtige terreurgroep is in Pakistan en zelfs nog aansterkt doordat veel Talibanstrijders uit Afghanistan vluchten naar Pakistan en zich daar hergroeperen. Verzoeker benadrukt dat hij een doelwit blijft zolang hij niet zou gehoorzamen aan de bevelen van het Haqqani netwerk waar hij op een zwarte lijst staat. Verzoeker wijst erop dat de analyse van het Commissariaat Generaal bevestigt dat de veiligheidssituatie verbeterd is maar dat deze nog steeds problematisch blijft en wijst er in dit verband op het feit dat een verbetering van een zeer problematische situatie naar een problematische situatie nog steeds problematisch blijft.

Verzoeker stelt dat hij behoort *“tot een bepaalde sociale groep namelijk zij die werken voor een Amerikaans bedrijf in Pakistan en daardoor het slachtoffer is van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven”.*

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk getracht heeft *“bescherming van het land van herkomst in te roepen maar werd dit hem geweigerd minstens afgeraden daar de politie niet in staat is om enig gezag uit te oefenen over de leden van het Haqqani netwerk”.* Verzoeker wijst erop dat *“dit Haqqani netwerk bovendien een zeer grote invloed [heeft] zodat het niet uitgesloten is dat een klacht zou worden geëkt en daardoor verzoeker enkel aan grotere gevaren en risico's blootstelt.”.*

In het verzoekschrift wordt gevraagd *“[d]e beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 april 2019 te vernietigen en te hervormen of het dossier terug te sturen naar het CGVS.”*

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- “3. Dreigbrief februari 2014 (inclusief Franse vertaling)*
- 4. Dreigbrief november 2014 (inclusief Franse vertaling)”*

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. De bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde documenten worden niet betwist. Verzoeker legt een nieuwe Pakistaanse identiteitskaart neer uitgereikt te Brussel doch niet zijn Pakistaans paspoort. Verzoeker legt de kopieën van volgende documenten neer: de identiteitsbladzijde van zijn Pakistaans paspoort AKB795301, zijn geboorteakte, de identiteitskaart en paspoort van zijn moeder, verzoekers huwelijksakte, de identiteitskaart en geboorteakte van verzoekers vrouw en de geboorteakte van verzoekers dochter tonen de identiteit en nationaliteit aan van verzoeker en zijn familie. De documenten omtrent verzoekers werk tonen aan dat verzoeker in de periode 2010-2011 als chauffeur werkzaam was voor Unity – Logistics and Supply Services in Kabul, Afghanistan, wat evenmin wordt betwist. Verzoeker legt wel zijn volledig paspoort niet neer en houdt dus vrijwillig en bewust informatie achter. De Raad kan niet inzien waarom verzoeker zijn paspoort niet wil neerleggen tenzij hij van mening is dat er voor hem bezwarende informatie in werd opgenomen. De Raad kan niet vaststellen waar verzoeker de afgelopen jaren voor zijn komst naar België heeft verbleven. Dergelijke handelwijze staat haaks op verzoekers plicht tot medewerking.

2.4.2. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht nadat hij er problemen kreeg met het Haqqani-netwerk. De commissaris-generaal hecht echter geen geloof aan verzoekers relaas.

2.4.3. Verzoeker gaf aan dat hij in 2014 tweemaal schriftelijk bedreigd werd door O.H., die deel uitmaakt van de Taliban. Verzoeker stelde dat in de eerste brief *“stond dat je moslim bent en werkt voor Amerikanen, dus dit is strafbaar, je moet stoppen met die job. En voor de gevolgen instaan.”* (notities van het persoonlijk onderhoud van 18 april 2019 (hierna: notities), p. 10). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de brief serieus nam, dat hij stopte met werken en zes maanden later een tweede brief kreeg (*“Ik stopte met werken en keerde terug naar huis, er was niemand mijn vader was overleden, ik werkte niet tegen moslims, want de mensen die er werkten, werkten tegen terroristen, mentaal was ik verontrust, wat met me gebeurde, de situatie en dan zes maanden later een tweede brief.”*, notities, p. 10). Hij verklaarde dat in de tweede brief *“stond er dat je stopte werken dar, nu moet je met ons werken voor zelfde tijdperiode dat je voor Amerikanen werkte.”* (notities, p. 11). De brief bevatte evenwel geen details over het werk dat hij voor hen zou moeten doen of waar hij zich zou moeten aanmelden (notities, p. 11). Bovendien gaf verzoeker aan dat ze na deze tweede geen contact meer met hem opnamen (*“Nee, dan ben ik weggegaan, naderhand heb ik geen informatie meer gehad, niet van de familie, niet van het huis, dat er iets gebeurde.”*, notities, p. 11).

Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale

bescherming te funderen. De Raad kan slechts vaststellen dat de feiten dateren van 2014 en dat in zoverre geloof moet worden gehecht aan deze documenten, *quod non* (zie onder) verzoeker nadien niet meer werd gecontacteerd door de Taliban of het Haqqani-netwerk. Verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging is aldus niet actueel. Door zijn jarenlang ongemoeid verblijf in Pakistan toont verzoeker zelf aan dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming.

2.4.4. Verzoeker houdt vol dat zijn vrees wel actueel is, dat het Haqqani netwerk vandaag de dag nog steeds een zeer machtige terreurgroep is in Pakistan en dat hij een doelwit blijft zolang hij niet zou gehoorzamen aan de bevelen van het Haqqani netwerk waar hij op een zwarte lijst staat. De Raad wijst erop dat uit niets kan blijken dat verzoeker – voor zover de vervolgingsfeiten geloofwaardig zijn – zou worden gevisieerd door het Haqqani netwerk. Verzoeker beperkt zich tot een bouté bewering die hij op geen enkele manier weet waar te maken.

2.4.5. Hoe dan ook maakt verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk. De door hem neergelegde dreigbrieven uit 2014 (respectievelijk van 10 februari 2014 en 20 november 2014) vertonen immers enkele ernstige anomalieën, die de bewijswaarde van deze stukken ondermijnen. Zo ondertekende de afzender van beide brieven met “O.H.”, geschreven in het Latijnse alfabet. Het valt geenszins te verzoenen dat iemand die zich in de brief beklaagt over de aanwezigheid van buitenlanders (Amerikanen) in Pakistan, vervolgens met zijn naam zou tekenen in een buitenlands alfabet. Evenmin kan worden ingezien wat het nut hiervan zou zijn nu verzoeker evenmin een Westerling is. Daarnaast is de brief van 20 november 2014 voorzien van een datum volgens de Gregoriaanse kalender, in plaats de Islamitische of Perzische, wat opnieuw niet te verzoenen valt met de intenties van de opsteller. Ten slotte dient nog opgemerkt dat beide brieven fotokopieën betreffen, waarvan de bewijswaarde hoe dan ook relatief is. Bovendien hebben deze brieven geen officieel of objectief karakter en kunnen deze door eender wie, eender waar worden opgemaakt.

2.4.6. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift “*op het feit dat de Taliban rekruteert uit de bevolking die het laagst geëduceerd is en het minst intellectueel*”, dat velen van hen totaal ongeletterd zijn wat betreft de religieuze Islam en dat zij vaak niet zijn “*afgestudeerd aan de Islamic Madrassa (Islamitische school)*” en louter worden “*geïndoctrineerd met bepaalde aspecten van de Islam en vooral een doordrongen haat ten aanzien van “het Westen”.*” Verzoeker betoogt dat de westerse elementen in deze dreigbrief dus perfect te verantwoorden zijn en merkt bovendien op dat “*in de regio van verzoeker (Khyber Pakhtunkhwa) de bevolking niet het klassieke Pashtoe hanteert als geschreven voertaal en daardoor invloeden van het Urdu en het Engels geregeld binnensijpelen als het waren.*”. De Raad merkt op dat dergelijke argumenten geen afbreuk doen aan het gegeven dat niet kan worden ingezien dat een radicale anti-westerse islamist zich van het Latijnse schrift en de Gregoriaanse kalender zou (willen) bedienen.

2.4.7. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs neerlegt met betrekking tot zijn voorgehouden werkzaamheden voor de Amerikanen, nochtans de aanleiding voor de door hem ontvangen dreigbrieven. Verzoeker legt enkel een bewijs neer van zijn werkzaamheden in de periode 2010-2011 als chauffeur werkzaam voor Unity – Logistics and Supply Services in Kabul, Afghanistan.

2.4.8. Bovendien valt verzoekers houding niet te rijmen met die van een persoon die voor zijn leven vreest. Immers verzoeker bleef na het ontvangen van de dreigbrieven nog vier jaar in Pakistan en Afghanistan. Bovendien kon verzoeker geen specifiek incident of moment aanduiden dat hem er toe aanzette zijn land van herkomst in 2018, vier jaar na de door hem geopperde vervolgingsfeiten, te verlaten (“*Ik was het beu om zo te leven, de hele tijd bang, ik kon niet blijven leven zo, in zo'n staat. (...) Ik wou werken vrij en onafhankelijk in een vrije atmosfeer, niet steeds bang zijn de hele tijd, het gevoel hebben dat ik op elk moment gedood zou kunnen worden, dat was de reden dat ik eraan dacht het land te verlaten.*”, notities, p. 12).

2.4.9. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat het feit dat hij pas in 2018 zijn land ontvluchtte geen enkele invloed heeft op de gegrondheid of de aannemelijkheid van zijn vrees, “*daar hij zo lang mogelijk heeft getracht met de vrees voor vervolging om te gaan in zijn eigen land door onder te duiken totdat het hem te veel werd en hij ervoor koos definitief te vluchten voor de constante dreiging van het Haqqani netwerk*” en dat hij bovendien “*trachtte zo lang mogelijk zo dicht mogelijk bij zijn vrouw en kinderen te blijven, minstens in hun nabijheid*”. De Raad kan verzoeker hierin niet volgen. Indien verzoeker werkelijk meende dat zijn leven in gevaar was in Pakistan, kan niet worden ingezien dat verzoeker nog vier jaar zou wachten vooraleer hij bescherming zou zoeken. Bovendien was verzoeker gedurende deze periode

niet gevisieerd. Dergelijke vaststelling houdt dan ook al minstens een negatieve indicatie in met betrekking tot de door hem geopperde vervolgingsfeiten. Verzoeker toont niet aan dat hij een nood heeft aan internationale bescherming. Integendeel verzoeker verklaart in een andere omgeving, met meer vrijheid en zekerheid te willen leven. Verzoeker wenst in wezen te migreren. Hij heeft zich bij de Pakistaanse ambassade ingeschreven en heeft op 4 februari 2019 een identiteitskaart verkregen voor Pakistani in het buitenland.

2.4.10. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, *quod non*, dan wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Verzoeker gaf echter aan dat hij met niemand praatte over de brieven, noch aangifte deed bij de politie (notities, p. 10). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij wel degelijk getracht heeft *“bescherming van het land van herkomst in te roepen maar werd dit hem geweigerd minstens afgeraden daar de politie niet in staat is om enig gezag uit te oefenen over de leden van het Haqqani netwerk”*, betreft dit een bouté bewering die geheel ingaat tegen verzoekers eerdere verklaringen. Immers liet verzoeker op de zetel van het Commissariaat-generaal als volgt optekenen: *“Toonde u die aan iemand, vroeg u iemand raad, naar de politie mee gegaan?”*, *“Neen, ik heb dit niet aan iemand gezegd, ik was zeer bang en van streek, en er stond ook in de eerste brief dat ik moest wachten op hun reactie”* (notities, p. 10).

2.4.11. Volledigheidshalve merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in de Europese landen waarlangs hij reisde naar België (notities, p. 13). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van een veilig land een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker naliét een verzoek te doen in de landen die hij passeerde en pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende, is immers een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging.

2.4.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Op basis van *“EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation”* van oktober 2018 - door de commissaris-generaal bijgevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn en dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden doorgaans doelgericht van aard zijn, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden, maar dat de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Volgens voornoemde informatie vinden er in Pakistan soms uitzonderlijk grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap, waarbij religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, doorgaans het doelwit vormen.

Uit voornoemde informatie blijkt verder dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het

aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie volgt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft en dat het noordwesten van Pakistan nog steeds geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch dat het hier om een lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP).

Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er volgens voornoemde informatie beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Pakistan, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar verzoeker afkomstig is, *in casu* de provincie Khyber-Pakhtunkwa.

Uit de informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffers, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Op basis van het voorgaande stelt de Raad dan ook vast dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het *"huidige reisadvies dd. 22.05.2019 (laatst gewijzigd op 29.04.2019) van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken"*, haalt tevens de aanslag van 1 december 2017 in de universiteit van Peshawar aan en verwijst naar *"[v]erschillende aanslagen in 2018 in Pakistan en in de streek van verzoeker in het bijzonder waarbij meteen opvalt dat zoals verzoek ook aangaf politiediensten vaak in het vizier lopen van de aanslagen."* (*"https://en.wikipedia.org/wiki/Terrorist_incidents_in_Pakistan_in_2018"*). De aangehaalde informatie toont niet aan dat voornoemde informatie foutief is, dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd of dat de analyse en het besluit omwille van recentere gebeurtenissen anders zou (moeten) zijn.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat het geciteerde reisadvies gericht is op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Dit reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is dan ook irrelevant en geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 174.848 van 25 september 2007; RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK